

EU NU STRIVÈSC COROLA DE MINUNI A LUMII

- de Lucian Blaga -

I Introducere

Perioada dintre cele două războaie mondiale caracterizează literatura autohtonă printr-o **EFERVESCENTĂ** culturală, grăbie multitudinii de curente literare, ideologii, revaduri și reviste apărute în acest intervale de timp. În creația poeziei moderniste se remarcă trei mari scriitori: Ion Barbu (modernismul simetic), Lucian Blaga (modernismul de tip expresionist) și Tudor Arghezi (modernismul eclectic, clasicizat). Modernismul prinde strânsă legătură în opera „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”, scrisă de Lucian Blaga și publicată în fruntea volumului debutant intitulat „Poemele luminiș” și publicat în 1919, volumul fiind un manifest literar realizat cu mijloace poetice.

II Cuprins

- încadrarea operei într-un curent + 2 trăsături

Modernismul reprezintă o tendință de innoiere în literatură și în arta universala, începând din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și până după al Doilea Război Mondial, fiind caracterizat prin negarea tradiției și prin impunerea unor noi principii de creație. În literatura română, modernismul este un curent literar promovat de Eugen Lovinescu prin intermediul revistei

zi al venachului *Slovătorul*. Teoriile lui Eugen Lovinescu poartă de la ideea că există un spirit al secolului (SÄECULUM) care determină sincronizarea culturilor europene, civilizațiile mai puțin dezvoltate fiind influențate de civilizațiile mai dezvoltate. În *istoria Civilizației Române Moderne*, Lovinescu susține teoria imitației, mulcată de la sociologul francez Gabriel Tarde. Patriarhul acestuia, popoarele mai evolute exercită o influență beneficiă asupra celor mai puțin evolute.

Textul lui Lucian Blaga este reprezentativ modernismului interbelic prin ars poetica, metaforism, imaginism și chiar prin tema. În plus, fiind un intelectual de formăție germană, acesta adoptă în opera sa elemente de influență expresionistă precum exacerbarea cului creator (folosirea obesivă a formelor pronominale la persoana), debutul operei cu pronumele „eu”), vitalitatea tematică (destinul, genisa, perinitatea naturii, incandescența iubirii), folosirea exagerării pentru a transmite o emofie foarte puternică.

O primă trănătură a susținut închiderea textului poetic în acest lumen literar este caracterul de artă poetică modernistă explicită, în care este valoiosat conceptul de mister. Astfel, opera este atât o „ars poetica”, cât și o „ars philosophica”. Poetul propune o nouă vizionare metafizică în care aprează pentru destinul creator al omului („omul trebuie să fie creator, de acasă renunță la bucurie la unoasterea absolutului”) și pentru cultivarea misterului. De asemenea, unoasterea paradișică, băzată

rațiune, se intelect („Lumina altora rugună moja ruptănumului arcuș”) se opune unoasterei luciferine, bazată pe intuiție și pe afectivitate, poetul optând pentru ea din urmă („eu cu lumina mea sporeșc a lumii taină”). În plus, se remarcă prezența lirismului mistică, susținut prin folosirea recurentă a pronumeleui personal „eu” (present de 5 ori în poesie) și prin verbe la persoana I, numarul singular („nu știușc”, „nu știușc”, „intreb”, „îmbogățesc”). Această particularitate are ca efect exacerbarea cului liric, fără, de altfel, o trăirătură expresionistă.

O altă trăirătură se justifică apartenența textului la modernismul de tip expresionist este reprezentată de metaforele revelatorii. În acest sens se observă o comparație amplă a elementului abstract, de ordin spiritual („mister”, „intumecie”, „taina”, „adâncimi”) cu elementul concret („flori”, „ochi”, „buze”, „morminte”). De exemplu, poetul recurge la comparația cu lumina de lună sau „sporă și mai tare taina noptii”. Enumerația repetată a florilor, a ochilor, a buzelor și a mormintelor sugerează frumusețea vizibilă în cîndil liber al lumii. Întreaga poezie

- prezentarea temei + 2 imagini poețice / idei poețice

Tema operii bologiene este reprezentată de condiția condiției artistului prin raportare la unoastere. Poetul face distincția între unoasterea paradiinică, unde misterul este redus prin rațiune, și unoasterea luciferică, unde misterul este sporit, acesta optând pentru al doilea doilea tip de unoastere.

O primă imagine poetică sugestivă temei este incipitul operei, organizat în jurul negativii „nu” („nu strivesc”, „nu urid”). Pronumele personal „eu” are funcție empatică, denotând atât poemul, cât și volumul delirant al artistului, fiind prezent de 5 ori de-a lungul operei. În plus ~~stătoare~~ Metafora „coroala de minuni a lumii” corespunde în versurile 3-5 unei enumerări de simboluri: „tainele, ce le-ntâlnesc / în calea mea/in flori, în ochi, pe linte și morminte”.

O altă imagine poetică reprezentativă temei este constituită de metafora luminii, emblematice pentru opera belagiană, sugerând unoastrea („Lumina altora/mugură urajă negătivului avangardelor ei/ ei în lumina mea sporesc a lumii taină”). Antiteza eu-alii este accentuată cu ajutorul instrumentarului poetic: cel mai scurt vers („dar ei”) se află în opozitie cu cel mai lung vers („ei în lumina mea sporesc a lumii taină”). Lumina difusă a lunii oferă un farmec unic peisajului nocturn. Astfel, „tot ce-i neînțeles/ se schimbă-n neînțelesuri și mai mult”, unoastrea poetică generând la rândul ei alte întrebări.

Un prim element de compoziție reprezentativ textului blagian este titlul propositional, ce exprimă furnitarea refuzului căruia poetic de a distruge misterele. Titlul este reluat în începutul operei, producând un efect de insistență a atitudinii căruia creator face de tunurile universului. În plus, titlul „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii” este emblematic nu doar pentru poezie și pentru volumul pe care aceasta îl deschide, dar și pentru intreg universul blagian. Astfel, metafora „corola de minuni a lumii” sugerază frumusețea și armonia misterioasă a lumii.

Un alt element de ~~sugestiv~~ sugestiv operei îl reprezintă fântă poetică pentru termeni abstracti („zane”, „mister”, „fier”, „taine”) care plastifică discursul și fixează acastă componentă imagistică a textului poetic. În plus, se remarcă și preferința pentru metaforă și animarea libertăților procedurale (strofa polimorfă, mărura variabilității, ritmul interior și tehnica îngambamentului care viața fragmentarea ideii poetice).

III Concluzie

Așadar, poezia „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”, plasată în fruntea volumului debutant al lui Lucian Blaga este o opere modernistă în care predomină misterul. Eul poetic își acceptă condiția de fântă care nu este atâtciuteană, în poezie fiind prezente două tipuri de umuăstare: paradisică și luciferică. Motivul luminii sugerază umuăstarea, ~~care în opere~~ nu este emblematică universului blagian, iar în opere predomină

termenii abstracti și formării și liniorul rulătoriu, urmând ca particularitate excentarea unui poetic.